فکیف یا الهی لسان الّتی یدعو غیرک یلیق لذکرک و قلب الّذی التفت الی دونک ینبغی ان یکون مرآتاً لجمالک و مدفّاً بحبّک و عین الّتی شهد من غیرک و التفت الی غیر وجهتک کیف یقدر ان یشهد بدایع صنایع صنع احدیّتک او یشرّف بلقآء عزّ ازلیّتک و سمع الّتی ادرک کلمات المحدودة من عبادک کیف یمکن ان یسمع جوامع آیات عزّ صمدیّتک او تغنّیات بدع ورقآء هویّتک و رجل الّذی کان یمشی فی غیر رضآئک کیف یمکن ان یحرّک فی میادین قدسک و وصالک و جسد الّذی اشتغل بدونک کیف یلیق ان یشرب من زلال خمر محبّتک او یستأنس بصرف وجهة قیّومیّتک و طراز جمال غیب الوهیّتک او یکون خاضعاً لربوبیّتک او ساجداً لوجهة محبوبیّتک یا الهی بعد کلّ ذلک اخجل عن فعلی بین یدیک و استحیی عن ذکری ایّاک ولکن لمّا ما اعرف کلّ ذلک الّا منک و من عندک تستریح نفسی و یسکن ذاتی لانّک انت الفاعل فی کلّ شیئ و المقتدر علی کلّ شیئ

فسبحانک سبحانک ما اعلی حیرتی فی بدایع فعلک و عجایب صنعک و ما ابهی اضطرابی فی ظهورات قدرتک و شئونات قوّتک مرّة تقمّص ردآء الکبریآء علی هیکل الذّلّ و الفقر و تصعده الی سموات مکرمتک و مرّة تنزع ثوب الافتخار عن هیئة العزّ و المجد و ترجعه الی منبع ذلّتک و معدن افتقارک و مرّة تهبط جوهر العلی الی نقطة الثّری بمشیّتک و مرّة تعرج ساذج الادنی الی عرش العُلی بارادتک و فی حین اشاهد بان تلبس علی نقطة الظّلم ردآء عزّ عدلک و جلالک و فی وقت اری بان تعرّی جوهر العدل من اثواب رحمتک و جمالک و تستره فی حجبات الظّلم بحیث لن یعرف الّا به و لن ینعت الّا به و انت فی کلّ ذلک مقتدر باقتدار قیّومیّتک و مهیمن باحاطة قدرتک و الوهیّتک لا تسئل عمّا تحبّ ان تظهر و لا تردّ عن کلّ ما ترید ان تفعل بحیث لو تجعل العزّ نفس الذّلّ من یقدر ان یردّک او تجعل نفس البعد جوهر القرب من یمنعک لا فوعزّتک لم تزل سلطان قدرتک جاریة فی ملکوت خلقک و لا تزال ملیک قوّتک نافذة فی جبروت ملکک و بریّتک

فسبحانک یا الهی کیف اذکرک بکلمات الّتی یتلاعب به الصّبیان و یتکلّم بها اهل الامکان لا فوطلعتک ما احبّ ان اکون کذلک و لا ارید ان اکون بمثل ذلک ولو انّک یا الهی لو تظهر حرفاً منها بقمیص بدیع عزّک و ثیاب جدید منیع رفعتک فوعزّتک لن یقدر احد ان یتکلّم بحرف منها و یجعل حجّة باقیة من عندک و کلمة تامّة من لدنک و کنزاً دائمة اعظم من خلق السّموات و الارض ولکن انّی مع کلّ ذلک اسئلک بنار کینونتک الّتی لم تزل کان مستوراً فی سرّ ذاتیّتک و ببحر عظمتک الّذی لا یزال کان جاریة فی هویّة کینونتک ان تعلّمنی من لسان قدسک الّذی نزّهته عن استماع خلقک و قدّسته عن ادراک عبادک و تشرّفنی بالحان جذبک الّتی لن یستطیع احد استماعها او ادراکها او عرفانها ولو تظهر نغمة عنها لینصعق کلّ من فی السّموات و الارض من غرایب لحنها و عجایب طرزها فسبحانک سبحانک اسئلک العفو عمّا جری من قلمی فی امرها و حکمها و ما اشتغلت بغیرک لانّ جوهر ذاتک و ساذج روحک کان مشغول بنفحات قدسک و جذبات عزّک و انا ترکت کلّ ذلک و اشتغلت بالمداد کانّی اعرضت عن الوداد و اقبلت الی ما لا یضرّنی بین یدیک یا من بیدک ملکوت العزّ و السّداد لانّ التّوجّه الی دونک ذنب لا یعادله ذنب و لا یسبقه خطأ فاغفر لی ثمّ اعف عنّی لانّک انت ارحم الرّاحمین و اکرم الاکرمین

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۱۴ اوت ۲۰۲۳، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر